

svoje vystoupení písemně i ústně hlásil. Na důkaz správnosti tohoto tvrzení odvolával se na písemné prohlášení, které je ve spisech něm. strany národní v Lokti, a na svědectví tehdejšího zapisovatele místní organizace jmenované politické strany, Dra Hanuše H., advokáta v Lokti, jemuž tehdy písemné prohlášení odevzdal, jakož i na svědectví tehdejšího pokladníka místní organizace Ludvíka S., jemuž bylo nařízeno, aby st-l škrtl ze seznamu členů a z platební listiny. V podstatě totéž uvedl st-l, když byl v průběhu odvolacího řízení vyzván, aby do 3 dnů prokázal, že do obec. zastupitelstva v Lokti byl kandidován něm. stranou národní proti své vůli nebo že z této strany vystoupil dříve než před 6 měsíci, počítajíc zpět od zastavení její činnosti. Žal. úřad se uvedenými vývody st-lovými konkrétně v nař. rozhodnutí nezabýval, vysloviv jen, že st-l ve stanovené mu lhůtě neprokázal ani, že z něm. strany národní vystoupil dříve než před 6 měsíci, počítajíc zpět od zastavení její činnosti, ani že by byl na svou funkci kandidován proti své vůli. V tomto výroku je však obsažen jen závěr, k němuž žal. úřad dospěl, není z něho patrné, z kterých skutkových předpokladů a na základě kterých úvah k tomuto závěru dospěl, zejména jakým způsobem hodnotil důkazní návrhy, které st-l ve správním řízení učinil. Tímto postupem úřadu byla straně ztížena obrana a nss znemožněno, aby v odpor vzatý výrok spolehlivě přezkoumal. Jde proto o vadu podstatnou, pro kterou musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 6 zákona o ss.

Č. 12.409.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Na promlčení trestnosti jednání a opominutí uvedených v § 25 odst. 3 pravidel o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (vlád. nař. č. 143/1922 Sb.) neplatí ustanovení o promlčení přímých daní.

(Nález z 20. května 1936 č. 12.976/36.)

V ě c: Dr. Vojtěch P. v Košicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 28. prosince 1933 o pořádkové pokutě ve věci dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 3. května 1933 sdělil starosta města Košic Dru Vojtěchu P., že se z převodu smlouvou trhovou z 24. března 1927, jíž zcizil pozemek Štefanu O., ve smyslu § 49 zákona č. 44/1927 Sb. nevyměřuje dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí; platebním rozkazem z téhož dne a téhož čísla jednacího uložil mu podle 3. odst. § 25 dávk. pravidel pořádkovou pokutu 50 Kč za to, že toto zcizovací jednání vyměřujícím úřadu neohlásil.

Zem. úřad v Bratislavě v postupu instančním odvolání do tohoto platebního příkazu nař. rozhodnutím zamítl v podstatě z důvodu, že každý zcizitel je podle 1. odst. § 16 prav. povinen oznámiti zcizovací jednání, jež je základem převodu, tudíž i převodu osvobozeného od dávky podle zákonů o stav. ruchu, že již pouhé opominutí této povinnosti lze potre-

stati pořádkovou pokutou podle 3. odst. § 25 prav., a že právo vyměřiti pořádkovou pokutu podle 3. odst. § 25 prav. není promlčeno, ježto pětiletá promlčecí lhůta § 189 nařízení býv. uh. min. financí č. 50.000/1913, vydaného na základě § 2 zák. čl. VI:1913, podle § 27 prav. o promlčení dávky platícího, která počala dnem 24. března 1927, přerušena byla vyzváním k podání přiznání z 8. dubna 1929, a od tohoto dne do 3. května 1933 dosud neuplynula.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss:

Předmětem sporu je pořádková pokuta uložená st-li podle 3. odst. § 25 pravidel o vybírání dávky z přírůstku hodnoty (vlád. nař. č. 143/1922 Sb.). St-l pozírá na tuto pořádkovou pokutu jako na administrativní donucovací opatření. Než v daném případě neběží o takové donucovací opatření, nýbrž o finanční trest, uložený pro nepořádnost, které se st-l dopustil opominutím povinnosti, uložené straně v řízení o vyměření dávky.

Odst. 1 § 25 prav. stanoví, že, nepředloží-li ten, kdo je povinen dávku platiti, na vyzvání přiznání k dávce, nebo odepře-li podati vysvětlení, nebo nepodá-li jiných oznámení podle ustanovení těchto pravidel osoba k tomu povinná, nebo podá-li oznámení nebo vysvětlení nesprávná vědomě a v úmyslu vyhnouti se placení dávky, může býti pokutován příslušnými finančními úřady; dopustí-li se však osoba dávkou povinná činů nebo opominutí v odst. 1 zmíněných bez úmyslu vyhnouti se dávce, bude podle odst. 3 potrestána pokutou pořádkovou, ukládanou obcí ve vlastním oboru působnosti. Dávková pravidla prohlašují tu za trestná určitá jednání neb opominutí, mimo jiné také opominutí, podati oznámení pravidly předepsané osobou k tomu povinnou. Trestným je v tomto případě již opominutí povinnosti uložené pravidly samo o sobě; uložení pokuty není tu podmíněno tím, že strana byla předem vyzvána, aby svou povinnost pravidly jí uloženou splnila. Rovněž nezáleží na tom, zda opominutí mělo nějaký nepříznivý vliv na ukládací řízení čili nic.

Povinností podati bez předchozího vyzvání oznámení, dávkovými pravidly uloženou, jest i povinnost zcizitele podle 1. odst. § 16 prav. oznámiti způsobem tam uvedeným do 14 dnů vyměřujícímu úřadu zcizovací jednání, jež je základem převodu. Tato oznamovací povinnost stihá ex lege každého zcizitele, bez ohledu na to, zda převod po jeho názoru jest či není dávce podroben (Boh. A 10.445/33). Opak nelze vyvoditi z předpisu § 201 zákona č. 76/27 Sb., neboť pro posouzení sporné otázky je směrodatný jedině cit. § 25 prav., vydaný podle § 43 obec. fin. nov. č. 329/21 Sb. Řízení o uložení pokuty je samostatné, zcela nezávislé na řízení vyměřovacím a jeho stavu. Je proto bezdůvodna námitka, že nelze ukládati pokutu po provedení vyměřovacího řízení.

Broje proti výroku žal. úřadu o promlčení práva uložití pořádkovou pokutu podle 3. odst. § 25 prav., namítá st-l, že promlčení je posuzováti nikoliv podle nařízení býv. uh. min. financí č. 50.000/1913 o přímých daních, nýbrž podle § 277 zákona č. 76/1927 Sb. o přímých daních, že čtyřletá promlčecí lhůta do vydání platebního příkazu již uplynula, a že — i kdyby bylo lze připustiti, že platí pětiletá lhůta cit. nař. č. 50.000/1913 — bylo i tu právo vyměřiti pokutu promlčeno, ježto promlčecí lhůtu je počítati od 27. září 1927, kdy se vyměřující úřad dozvěděl o pře-

vodu, a nikoliv ode dne výzvy z 3. dubna 1929, která týkala se věci podstatně jiné, t. j. podání přiznání.

Námítky ty mohly by býti právně relevantní jenom tehdy, kdyby ustanovení § 27 prav., z něhož obě strany vycházejí, platilo i o promlčení práva trestati delikty v § 25 uvedené. Avšak § 27 prav., vydaný podle § 46 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb., stanoví toliko, že o promlčení d á v k y platí též ustanovení jako o promlčení daní přímých. Toto speciální ustanovení, platící jen o promlčení d á v k y, nelze extensivně rozšiřovati i na promlčení trestnosti jednání a opominutí v § 25 uvedených. Jdou tedy mimo námítky stížnosti, zbudované na názoru, že i o promlčení trestnosti podle § 25 prav. platí též ustanovení jako o promlčení daní přímých, a nemusil se jimi proto soud zabývat. Že by se právo úřadu ukládati pokuty podle § 25 dávk. prav. promlčovalo podle jiných předpisů o promlčení, stížnost nenamítá, a soud nemohl proto nař. rozhodnutí s tohoto hlediska přezkoumávati.

Č. 12.410.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Základem placení zvláštního vodného podle pravidel o vybírání zvláštního vodného v hlav. městě Praze na rok 1933 je skutečná spotřeba vody bez ohledu na to, použil-li jí odběratel pro svůj účel nebo měl-li z ní prospěch čili nic. Ze základu toho není vyloučena ani spotřeba vody, nastavší poruchou vodovodního vedení.

(Nález z 20. května 1936 č. 12.978/36.)

V ě c: Dr. Kamil A. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 12. ledna 1934 o zvláštním vodném.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Platebním listem z 24. dubna 1933 předeepsáno bylo Dru Kamilu A., jako vlastníku domu v Praze, vedle poplatku za vodoměr s daní z obratu i zvláštní vodné za 463 m³ vody za dobu od 25. února do 1. dubna 1933, a připojena poznámka odčítače »1. dubna chyba na vodovodě«.

Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání z tohoto platebního listu, jímž Dr. Kamil A. vzal v odpor předpis zvláštního vodného, v postupu instančním zamítl z těchto důvodů: St-l snaží se vykládati příslušná ustanovení pravidel o vybírání zvláštního vodného, pokud stanoví, že vodné platí se za vodu »skutečně vzatou« a dle velikosti »spotřeby«, způsobem, který by mluvil v jeho prospěch, jenž však nikterak neodpovídá smyslu a účelu normy, opravňující obec pražskou, aby vybírala zvláštní vodné za vodu s k u t ě č n ě odebranou z obecního vodovodu, ať odběr ten děl se vědomými činy majitele domu, resp. jeho uživatelů, nebo nastal v důsledku náhody, za kterou ručí vlastník věci. Proto nelze sdíleti názor st-lův, že povinnost konsumenta platiti zvláštní vodné předpokládá, že z odebrané vody musí míti někdo užitek, či že musí býti v něčím zájmu užita, zvláště když na podporu tohoto názoru není pozitivního předpisu. Pro právní posouzení této záležitosti je tedy zcela nerozhodna okolnost,